

Het eetcafé aan de gracht

Aline van Wijnen bij Boekerij:

Halsoverkop
Bestemming geluk
Gelukkig op Ibiza
Liefde met gebruiksaanwijzing
Eerlijk duurt het langst
Het eetcafé op de hoek
Het eetcafé aan de gracht

Het geheime kistje van Elle
De verloren dromen van Valeria
Rachels wens
Tot we elkaar weerzien

Niet alles wat schittert
Kerstwonder

Aline van Wijnen

Het eetcafé aan de gracht

Kan ze een nieuwe kans in de liefde krijgen
zonder alles te verliezen?

Dit verhaal verscheen eerder als Storytel Original.

ISBN 978-90-492-0898-1

ISBN 978-94-023-3066-3 (e-book)

NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2024 Aline van Wijnen en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Oktober

Elk jaar bezoek ik meer cafés en restaurants dan een gemiddeld persoon in een heel leven, maar nergens kom ik zo graag terug als in 't Hoekje in het centrum van Amsterdam. Ooit was het een oude bruine kroeg, nu is het een modern eetcafé waar de bewaarde historische details je aan zijn verleden herinneren. Voor een culinair journalist ontdekte ik deze plek op een redelijk ongebruikelijke manier: mijn vriendin Bridget las erover in het dankwoord van haar favoriete Amerikaanse thrillerschrijver. Volgens de auteur was het een van de beste eetcafés in de stad, voor mij genoeg reden om er direct een tafel te reserveren. En daar heb ik nooit spijt van gehad. Het is ondertussen een jaar geleden en er is sindsdien geen maand voorbijgegaan zonder dat ik ten minste één keer bij 't Hoekje binnen ben gestapt voor een kop koffie of een maaltijd.

De laatste tijd kom ik er steeds vaker voor een praatje met de eigenaar Guido, die een goede vriend is geworden. Bridget ziet de beroemde eetgelegenheid vandaag voor de eerste keer vanbinnen, al is het alleen voor een kop koffie met iets lekkers erbij.

‘t Hoekje, wereldberoemd in Amsterdam.’ Vanaf haar plek tegenover me kijkt Bridget nieuwsgierig om zich heen. ‘Eindelijk kan ik met mijn eigen ogen zien waar iedereen het over heeft.’

‘De ogen vertellen je één verhaal, maar het zijn je smaakpapillen die hun werk moeten doen.’ Met een glimlach zet de chef-kok twee borden op tafel, waarna hij zijn hand uitsteekt naar Bridget. ‘Guido Bastiani. Welkom bij ’t Hoekje. Leuk om Jills beste vriendin eindelijk te ontmoeten.’

‘Insgelijks. Als ik Jill mag geloven, is dit het beste eetcafé in Amsterdam. En anders geloof ik Matt Stranger wel.’ Bridget werpt een betekenisvolle blik op het boek dat pontificaal op de wijnkast staat.

‘Geloof vooral in je eigen ervaring. Vandaag heb ik speciaal voor jullie tarte tatin met karamelsaus en vanille-ijs gemaakt, van het huis. Eet smakelijk, dames.’ Met een knikje verdwijnt Guido naar de keuken: zijn domein, de plek waar hij zich het meest op zijn gemak voelt.

Het omgekeerde appeltaartje op mijn bord lijkt eerder een kunstwerk dan iets wat als eten is bedoeld. Dat is Guido ten voeten uit: de gerechten die hij maakt zorgen niet alleen voor een smaaksensatie in je mond, ze zijn ook een lust voor het oog.

‘Ik vind het zo stoer als mensen die iets verschrikkelijks hebben meegemaakt hun leven weer weten op te pakken,’ zegt Bridget.

Zo te zien heeft ze haar huiswerk gedaan. Jaren geleden heeft Guido samen met zijn partner een sterrenrestaurant gehad in

Breda. Bij een bedrijfsongeluk in de keuken liep hij brandwonden op in zijn gezicht. Zijn beeldschone vriendin ging bij hem weg en zijn beste vriend nam het restaurant op een slinkse wijze over, waardoor Guido met lege handen en een gebroken hart achterbleef. Alles wat hij nog had stopte Guido in dit pand en dat heeft uiteindelijk goed uitgepakt. Zijn gebroken hart is gelukkig weer geheel door zijn nieuwe liefde Katinka, die toevallig net het café binnenstapt.

En ze is niet alleen. Ze houdt de deur zo ver mogelijk open voor een andere jonge vrouw, die een kinderwagen voortduwt. Katinka wuift vrolijk onze kant op en dirigeert de moeder met haar kinderwagen naar de tafel bij de bar.

‘Guido, kom kijken!’ roept ze in de richting van de keuken. ‘Sacha en de baby zijn hier.’

Ik werp een bezorgde blik op Bridget. Mijn vriendin heeft een grote kinderwens die helaas nog steeds niet in vervulling is gegaan. En inderdaad, haar ogen zijn al op de kinderwagen gericht en er verschijnt een verlangende uitdrukking op haar gezicht.

De klapdeur gaat open en Guido stapt het café weer binnen, zijn handen afdrogend aan zijn schort. Bryan, zijn compagnon en het manusje-van-alles in het café, komt hem glimlachend achterna.

‘Waar is Josh?’ vraagt Kat. Ze kijkt om zich heen alsof de persoon in kwestie zich ergens onder een tafel zou hebben verstopt. Dan draait ze zich om en komt glimlachend naar ons toe.

‘Hoi Jill. En jij moet Bridget zijn, de vriendin die ons café heeft ontdekt. Ik ben Katinka, de vriendin van de eigenaar. Iedereen noemt me gewoon Kat.’

‘Dat ben ik inderdaad,’ bevestigt Bridget, en ze werpt opnieuw een blik op de kinderwagen, waar de moeder net de baby uit heeft gehaald.

‘Lief, hè?’ Kat volgt haar blik en glimlacht vertederd. ‘Dit is mijn beste vriendin Sacha. Bryan en zij hadden nog maar kort een relatie toen ze zwanger raakte. Zoals Sacha zelf graag aan iedereen vertelt: het kindje was niet gepland, maar meer dan welkom. Kom ook maar even kijken, ze zal het heel leuk vinden,’ zegt ze voordat ze zich omdraait en terug naar haar vrienden loopt.

‘Ze hadden nog maar kort een relatie toen ze zwanger raakte,’ fluister ik tegen Bridget. ‘Ze was toch geen kind meer? Ze had beter moeten nadenken.’

‘Die dingen gebeuren...’ Bridget verplaatst haar blik van mij naar het kind en staat op. ‘Kom, laten we even gaan kijken.’

‘Maar Bridget, je koffie...’

Mijn vriendin luistert al niet meer. Ze veert op van haar stoel en even later staat ze te praten met de jonge moeder met de baby op de arm. Ik drink mijn lauwwarm geworden cappuccino in één keer op en ga haar achterna. De deur van het café gaat open en een man sleept een gigantische doos in blauw inpakpapier naar binnen. Hij is een opvallende verschijning: ergens in de dertig, met een bos donkere krullen en expressieve ogen die voor een karakteristiek gezicht zorgen.

‘Josh, waar was je? Waarom heb je me niet gebeld? En wat is dat voor kist?’ Kat vuurt de vragen op de man af.

‘Onderweg, omdat ik toch al bijna hier was, en dit is mijn kraamcadeau.’ Dat laatste woord, uitgesproken met een licht Amerikaans accent, trekt de aandacht van het gezelschap om de baby heen.

‘Je kraamcadeau?’ Sacha kijkt nieuwsgierig naar de doos, waar een breed blauw lint omheen is gewikkeld. ‘Als dat een voorraad rompertjes is, dan zijn we voor de komende tien jaar gedekt. Of voor de komende tien baby’s.’

Bryan trekt wit weg bij haar laatste opmerking en Josh sleept de doos onverstoord naar het gezelschap toe.

‘Ha, kleine man.’ Hij aait de baby met een vinger over zijn hoofd alsof hij een kitten is. ‘Oom Josh heeft het leukste cadeau ooit voor je meegebracht.’

‘Omdat mijn zoon dit moeilijk zelf kan uitpakken, neem ik de honneurs waar.’ Bryan hurkt naast de doos. Het lijkt alsof iedereen de adem inhoudt terwijl hij het lint en het inpakpapier eraf haalt. ‘Oom Josh’ kijkt glunderend toe.

‘Een auto?’ Guido is de eerste die doorheeft wat er in het pakket zit.

‘Een miniatuur-Ferrari,’ zegt Josh trots. ‘Ik had hem natuurlijk ook een echte kunnen geven, maar hij heeft nog geen rijbewijs.’

‘Josh, deze auto is groter dan de kinderwagen!’ zegt Kat.

‘So what, hij wordt vanzelf groot genoeg om erin te rijden.’

‘Bedankt. Denk ik.’ Sacha kijkt met afschuw naar de mini-Ferrari, alsof ze levendig voor zich ziet hoe deze bolide tegen al haar meubels aan botst.

‘Gaat iemand nog naar de naam van de pasgeborene vragen?’ informeert Bryan om Sacha’s aandacht af te leiden.

‘O ja, hoe heet hij?’ vraagt Bridget.

‘Hij heet Matthew,’ zegt Sacha met een trotse uitdrukking op haar gezicht, alsof het uitkiezen van deze naam een Nobelprijswaardige prestatie was.

‘Cool,’ reageert Josh vlak.

Kat geeft hem met haar elleboog een por in zijn zij. ‘Matthew,’ zegt ze nadrukkelijk.

‘Ik hoor je wel, er is nog niets mis met mijn gehoor.’

‘Nee, maar het kwartje valt geloof ik nog niet. Matthew als Matt? Van Matt Stranger?’

Josh zet grote ogen op. ‘*Seriously?* Hebben jullie je kind naar mij vernoemd?’

‘O mijn god!’ Bridget gaapt hem vol ontzag aan. ‘Matt Stranger? De beroemde thrillerschrijver?’

‘God heeft daar helemaal niets mee te maken. Ik heb mijn succes volledig aan mezelf te danken,’ zegt Josh volkomen serieus.

Kat schiet in de lach. ‘Jill, Bridget, maak kennis met Josh Cohen aka Matt Stranger, zijn bescheiden zelf. En trouwens, is het niet meer de bedoeling dat je echte naam geheim blijft?’

‘En trouwens,’ doet Josh haar na, ‘jij bent degene die dat geheim net heeft verklapt. Geeft niet,’ hij klopt haar op haar onderarm. ‘Ik zit serieus te overwegen om mijn ware persoonlijkheid te onthullen. Nu mijn familie toch weet wie ik ben, vind ik het niet zo belangrijk meer om het geheim te houden. Zeg, Jill? Jij bent toch die journaliste die hier regelmatig komt eten? Jij zou de grote onthulling kunnen doen.’

‘Culinair journalist,’ verduidelijk ik, terwijl ik mijn best doe om mijn lach in te houden.

Josh wuift mijn woorden weg. ‘Je bent journalist of je bent het niet. Als schrijver moet je over alles kunnen schrijven, of het nou een bitterbal met mosterd is of de NAVO-top.’

Nu schiet ik toch in de lach. ‘Daar heb je volkomen gelijk in. Leuk om kennis met je te maken, Josh. Kom, Bridget, laten we die verrukkelijke tarte tatin opeten, voordat het ijs helemaal is gesmolten.’

Met een laatste blik op de baby volgt Bridget me naar onze tafel.

‘Jill? Ik weet dat we het er al honderd keer over hebben gehad, maar... heb je echt nooit getwijfeld of je toch moeder wilt worden? Nu het nog kan...’

‘Honderd keer maar? Als je er vijfhonderd van maakt, zit je er niet ver naast. Volgens mij heb ik je voor het eerst verteld dat ik geen kinderen wil toen we zelf nog zo ongeveer kinderen waren.’

‘We waren vijftien. En dat is inmiddels bijna vijfentwintig jaar geleden.’ Bridget, die er dankzij haar Koreaanse genen

geen jaar ouder dan dertig uitziet, roert in haar lauw geworden cappuccino.

‘Nou, wat dat betreft...’ Ik wil net een of ander grapje maken, maar realiseer me net op tijd hoe gevoelig dit onderwerp bij mijn vriendin ligt. Toen we het er als twee pubermeisjes voor het eerst over hadden, vond Bridget het vanzelfsprekend om moeder te worden – ooit, als ze alle andere doelen in het leven al had bereikt. Dat ooit is nu, maar moeder worden blijkt niet zo vanzelfsprekend te zijn als ze toen dacht. ‘Ik ben nog steeds niet van gedachten veranderd,’ zeg ik voorzichtig. ‘Weet je, ik heb ergens altijd verwacht dat het op een gegeven moment zou gaan kriebelen. De bekende biologische klok, bij mij of bij Milan. Maar dat is niet gebeurd: zijn tv-werk slokt hem helemaal op en dat zal altijd zo blijven. Het is beter zo. We genieten van ons leven zoals het nu is. Van ons werk, onze reisjes... We hebben het sowieso allebei te druk om ook nog een nieuw mens groot te brengen.’

‘Dat is een ding dat zeker is.’ Bridget stopt eindelijk een stukje taart in haar mond. ‘Een hemelse traktatie.’

‘Laat dat maar aan Guido over,’ beaam ik.

Maar de aandacht van mijn vriendin is niet bij Guido en zijn kookkunsten. Met de verlangende blik die ik de laatste tijd zo vaak heb gezien, staart ze automatisch kauwend naar de baby van Sacha. Ik ga bij mezelf na of de aanblik van het kind enige gevoelens bij me oproept, of ik die biologische klok toch stilletjes hoor tikken. Het blijft stil. Geen vertedering of ontroering en zeker geen verlangen of gemis. Mijn leven is perfect zoals het is en een kind zou daar niets aan kunnen toevoegen. Ik reik naar Bridgets hand en knijp er zachtjes in als teken van steun en met de hoop dat haar droom eindelijk uit zal komen.

2

Onderweg naar huis neem ik in gedachten het werk door dat ik vanavond wil aanpakken. Een wekelijkse column schrijven voor een krant, een artikel voor een tijdschrift of een stukje van het kookboek dat ik samen met een bekende chef-kok aan het maken ben. Dat is het voordeel van freelancen: je deelt zelf je werktijden in. Een afspraak met een vriendin overdag en het werk in de avonden als het zo beter uitkomt. Omdat Milan nooit voor negen uur thuis is, heb ik daar alle ruimte voor.

In de tram kijk ik uit het raam naar de donker wordende straten. Het is een onverwacht warme oktobermaand, maar de zon zakt elke dag iets eerder achter de horizon. De tijd vliegt en het zal niet lang meer duren voordat de eerste kerstversieringen in de winkels zullen verschijnen. Soms heb ik zelfs het gevoel dat de tijd elk jaar sneller gaat. De feestdagen die net

nog zo ver weg waren, zijn ineens vlakbij en ook de volgende verjaardag dient zich alweer aan. Mijn veertigste alweer, terwijl ik me niet ouder dan dertig voel. Het gevoel dat elke ochtend uit elkaar spat zodra ik in de spiegel in de badkamer kijk. De rimpeltjes bij mijn mondhoeken zijn niet meer alleen zichtbaar als ik lach en mijn grijze uitgroei lijkt nog voordat ik de kapsalon uit stap te verschijnen. De paar extra kilo's die ik er vroeger makkelijk af kreeg door één romcom te kijken vanaf mijn crosstrainer, zitten er nu nog na alle seizoenen van *The Crown*.

Ik stap uit bij de halte in onze straat en loop het korte stukje naar huis. Ons appartement is op de tweede verdieping van een historisch gebouw, licht, ruim en van alle gemakken voorzien. Hoewel Milan en ik regelmatig Funda afstruinen op zoek naar een bungalow aan het water in een rustige buitenwijk, weet ik zeker dat we hier nooit weggaan. Voor twee veertigers met een drukke baan en zonder kinderwens is niets handiger dan een woning in het centrum van Amsterdam. Bovendien is het gewoon een prachtig huis waar ik dol op ben.

Ik hang mijn jas aan de kapstok en zet mijn sneakers netjes in de kast. Op mijn blote voeten loop ik door de gang. Het huis is heerlijk stil. Geen muziek uit de luidsprekers, geen geluid van een draaiende wasmachine of een telefoongesprek. In de keuken was ik mijn handen, waarna ik ze plat op het koude granieten aanrechtblad leg. Ik eet dan wel driehonderd dagen per jaar buiten de deur, mijn keuken is nog altijd mijn favoriete plek in ons huis. Ik pak de waterkoker en zet hem onder de kraan. De adviseur in de keukenzaak had ons graag een Quooker willen verkopen, maar ook die gladjanus kon mij niet laten afstappen van mijn favoriete waterkoker met een vintage look.

Een beweging aan de rand van mijn blikveld doet me opschrikken. De metalen ketel valt uit mijn handen en klettert met veel kabaal in de wasbak.

‘Milan? Wat doe jij hier?’

Aangezien dit ook zijn huis is, is het een retorische vraag en Milan lijkt niet van plan te zijn om die te beantwoorden. Hij zit met een gebogen hoofd op de bank, zonder zijn telefoon, die normaal gesproken aan zijn hand is vastgegroeid. Mijn hart gaat ineens nog sneller kloppen.

‘Milan, wat is er aan de hand?’ Ik doe de kraan dicht en snel naar hem toe.

Tientallen doemscenario’s schieten door mijn gedachten. Is hij zijn baan kwijt? Zitten we financieel in de problemen en moeten we ons huis verkopen? Of het allerergste – is hij ongeneeslijk ziek en gaat hij me dat nu vertellen? Bij die gedachte krijg ik zowat geen lucht meer. Milan is niet alleen mijn man, hij is mijn beste vriend, we hebben een verleden samen en plannen voor de toekomst. Ik zou er alles, maar dan ook alles, voor overhebben om hem niet ernstig ziek te laten zijn.

Als hij naar me opkijkt lijkt mijn ergste vermoeden te worden bevestigd. Zijn ogen zijn roodomrand, alsof hij heeft gehuild. Hij huilt nooit. Milan is de meest optimistische persoon die ik ken. Hij heeft de jaloersmakende eigenschap altijd positief te blijven, zelfs in situaties waarin alle anderen wanhopig worden. Ik heb hem nog nooit huilend meegemaakt.

‘Lieverd, wat is er?’ Ik zak naast hem op de bank.

‘We moeten praten,’ zegt hij terwijl hij aan de knoop van zijn stropdas rukt om hem lossen te maken.

‘Wat is er aan de hand?’

Milans blik schiet weg, maar het volgende moment kijkt hij me met een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht aan.

‘Lieve Jill,’ begint hij, maar hij valt meteen weer stil. Hij frummelt aan zijn stropdas, krijgt hem eindelijk los en gooit hem op de bank. Dan begint hij weer te praten, in een rap tempo, alsof hij alles wat hij te vertellen heeft zo snel mogelijk kwijt wil. ‘Lieve Jill, je weet hoeveel je voor mij betekent. Ik

hou van je en ik zou je nooit willen kwetsen, maar... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, dus ik gooi het er maar gewoon uit: ik ben verliefd op een ander.'

Het voelt alsof de lucht om ons heen ineens dik is geworden. Ik hap naar adem, en nog een keer, maar de zware, stroopachtige lucht dringt mijn longen niet binnen.

Dit was het laatste wat ik had verwacht. Milan? Mijn man kijkt nooit naar andere vrouwen. Op feestjes lijkt hij het niet eens door te hebben als iemand openlijk met hem flirt, laat staan dat hij het beantwoordt.

'Op wie?' weet ik uit te brengen en ik hoop stiekem dat het een mislukte grap is en dat hij nu in lachen uitbarst. Ik zou het zelfs voor lief nemen als een van zijn cameraploegen nu om het hoekje verschijnt en ik voor de ogen van heel Nederland voor schut sta.

'Op iemand van het werk,' zegt hij in plaats daarvan.

Ik schud mijn hoofd. Ik heb hem wel gehoord. De woorden zijn luid en duidelijk uitgesproken en toch wil ik het niet geloven. Ik kan het niet geloven. Dit is mijn Milan, de man met wie ik tien jaar getrouwd ben en een mooi leven heb. Een fijn, rustig leven.

'Op iemand van het werk?' De woorden smaken zo vies in mijn mond als bedorven vlees, maar ik moet het weten.

'Een redacteur die na de zomerstop bij onze zender is komen werken.' Milan pakt zijn stropdas van de bank, doet een half-slachtige poging om hem weer om te knopen, geeft het op en wikkelt het ding in plaats daarvan om zijn hand. 'Dirk.'

3

Zwijgend staar ik Milan aan. Het voelt alsof ik midden in de opnames zit van een van zijn nieuwe tv-shows. Maar de camera's zijn er niet en de blik in zijn ogen vertelt me dat dit geen show is. Deze blik vertelt me dat mijn oude, vertrouwde wereldje zojuist is ingestort en dat wat daarvoor in plaats komt zo groot en onzeker is dat ik het nog niet kan bevatten.

‘O, Milan.’

De man met wie ik tien jaar van mijn leven heb gedeeld ziet er gebroken uit. Hij kijkt me aan met een blik van een trouwe hond die tegen zijn gewoontes in een stuk vlees van tafel heeft gejat en nu op zijn verdiende straf zit te wachten. Ik zou ook boos moeten zijn, besef ik. Ik zou in huilen of in schreeuwen uit moeten barsten, hem moeten beschuldigen van verraad. Maar op een of andere manier voelt het niet zo, dus sla ik mijn

armen om hem heen en druk ik hem tegen me aan. Ik voel zijn schouders schudden en mijn wang wordt nat van zijn tranen. Ook mijn zicht vertroebelt en ik merk maar half hoe de schemering buiten in volledige duisternis overgaat. Terwijl onze gezichten nat worden van onze gemengde tranen flitsen er verschillende gedachten door mijn hoofd. Dingen die vroeger heel gewoon waren, krijgen ineens een heel andere betekenis. Zijn desinteresse voor vrouwelijke charmes. Zijn voortreffelijke, iets te verfijnde kledingsmaak. Zijn passieve gedrag in het echtelijke bed, dat ik altijd heb toegeschreven aan onze drukke levens en het natuurlijke afzwakken van passie wanneer verliefdheid in iets diepers verandert, in houden van. En daar heb ik nooit aan getwijfeld. Milan was er altijd voor me, hij begreep me, hij was mijn beste vriend. Dat alles vond ik veel belangrijker dan seks, maar ook dat komt nu in een ander licht te staan. Hoe kan ik zo blind zijn geweest dat ik het niet eerder heb opgemerkt?

‘Ik wist het zelf niet,’ zegt Milan later, een pak zakdoekjes en een glas wijn verder. ‘Niet echt. Ik heb nooit veel interesse in vrouwen gehad. Maar ook niet in mannen. Ik dacht dat ik gewoon niet zo veel temperament had. En ik hield van jou, Jill, zielsveel. Ik hou nog steeds van jou. Wat we hadden...’ Hij valt stil, duidelijk overmand door emoties.

Hij grijpt naar zijn glas als naar een reddingsboei en ik merk dat ik hetzelfde doe.

Wat we hadden...

‘Ik heb me weleens afgevraagd of ik niet toevallig op mannen viel,’ geeft Milan toe, ‘maar nooit serieus. En toen ik jou had ontmoet was ik echt verliefd. We waren maatjes, Jill, echte maatjes. Dat is voor mij altijd het belangrijkste geweest, meer dan genoeg. Als ik er nu aan terugdenk, weet ik dat het eerder een platonische liefde was dan passie.’

Hij heeft gelijk. Het doet pijn om het toe te geven, maar Mi-

lan heeft gelijk. Ik heb het nooit zo gezien, maar achteraf valt alles op zijn plek.

‘En met Dirk?’ De woorden blijven in mijn keel steken, maar ik moet het weten. ‘Datgene wat je met hem hebt... is dat wel passie?’

Zelfs in een door een paar sfeerlampen schaars verlichte kamer is de kleur in Milans gezicht niet te missen. ‘Zo voelt het wel,’ zegt hij nauwelijks hoorbaar. Dan recht hij zijn rug en kijkt me aan. ‘Het is alleen nog niet zover gekomen. Ik wilde dit eerst aan jou vertellen, het lijkt me wel zo eerlijk.’

‘O, Milan,’ verzucht ik voor de tweede keer deze avond. Lieve, eerlijke, trouwe Milan. Al slaat zijn onthulling in als een bom die het huis van ons leven opblaast, ik kan niet anders dan met hem meeleven.

‘En nu?’ vraag ik na een lange stilte die alleen af en toe verbroken wordt door geluiden om ons heen. Een dichtslaande deur in het appartement boven het onze. Het gekef van een hondje in het trappenhuis. Een gillend kind op straat. Alles om ons heen gaat door zoals gewoonlijk, terwijl onze levens op pauze zijn gezet. Of eigenlijk: mijn leven.

‘Ik weet het niet.’ Milan haalt een hand door zijn haar. ‘Een woning huren, denk ik. Alles laten bezinken. Kijken wat het wordt.’

Zijn woorden doorbreken de laatste restjes van mijn zelfbeheersing en de eerste tranen vertroebelen mijn zicht. Milan is nog bij mij, op de bank die we ooit samen hebben uitgezocht, maar in zijn stem hoor ik de voorzichtige hoop op een toekomst die hij voor zich ziet. Een toekomst waarin ik geen rol speel. Onze wegen scheidden zich vanaf dit moment, om nooit meer bij elkaar te komen. Maar ik wil niet dat Milan volledig uit mijn leven verdwijnt, ik kan me mijn leven niet voorstellen zonder mijn beste vriend.

De tranen stromen over mijn gezicht. ‘Misschien kunnen we vrienden blijven,’ zeg ik met trillende stem.

Milan zet zijn glas neer en slaat een arm om me heen. Iets wat hij al zo vaak heeft gedaan, voelt nu anders. Het is geen omhelzing van een geliefde meer, het is een omhelzing van een vriend.

4

December

‘Dit is het dus.’ Bridget laat haar blik door mijn nieuwe appartement gaan.

‘Dit is het. Mijn nieuwe paleis. Is het geen pareltje?’

Bridget zet zes stappen van een muur naar een andere en trekt haar wenkbrauwen op. De uitdrukking op haar gezicht laat zich niet makkelijk lezen, maar verbazing of teleurstelling komt duidelijk nog het meest in de buurt. Nu ik mijn woning door haar ogen zie, komen de muren ook een beetje op mij af.

In de brochure van de makelaar werd dit huis beschreven als een ruime loft in het centrum van Amsterdam. In werkelijkheid is het een verbouwde zolderverdieping van een oud pand en ruim is het waarschijnlijk alleen voor Amsterdamse begrippen. Over de locatie heeft de makelaar in elk geval geen woord te veel gezegd: centraal gelegen, in de buurt van

de Nieuwmarkt, met een metrostation om de hoek en allerlei voorzieningen op loopafstand. En eetcafé 't Hoekje is hier een paar straten verderop, al betwijfel ik of Bridget dit feit een gewichtig aankoopargument vindt.

‘Het is natuurlijk niet te vergelijken met ons vorige appartement, maar het is betaalbaar en ik ben er blij mee.’ Het klinkt positief en ineens besef ik dat ik het echt meen. Voor het eerst in tijden voel ik me ook positief. Na weken van tranen, slapeloze nachten en oneindig geregeld heb ik een stap naar een nieuwe toekomst gezet.

Bridget zucht. Ze pakt de grote tas die ze bij de deur had gezet en haalt er voorzichtig een doos uit. ‘Alsjeblieft, een kunstwerk voor je nieuwe huis.’

Nieuwsgierig maak ik de verpakking open en ik haal een bronzen beeld uit de doos. Het zijn twee staande vogels op een kunstig voetstuk dat waarschijnlijk een meertje voorstelt. ‘Het is prachtig, bedankt.’

‘Ik zag dit beeld op een kunstbeurs en ik moest meteen aan jou denken.’

‘Omdat ik op een vogel lijkt?’ Giechelend til ik het beeld op, dat behoorlijk zwaar blijkt te zijn.

‘Omdat ik je alle geluk van de wereld gun, stommerd.’ Bridget lacht. ‘Het zijn kraanvogels. In de Koreaanse cultuur staan ze symbool voor geluk, een lang leven en een nieuw begin. Ze symboliseren ook wijsheid en een voorspoedige toekomst. Dat wens ik je toe.’

Ik zet het zware beeld op de grond en geef haar een knuffel.

‘Al ben ik nog steeds verschrikkelijk kwaad op die loser van een Milan, die je dit alles heeft aangedaan,’ voegt Bridget eraan toe.

Ze maakt zich los uit mijn omhelzing en loopt naar het raam dat een voortreffelijk uitzicht biedt op de muur aan de overkant. ‘Jij bent een heilige. Dat je deze ruimte voor lief neemt

terwijl Milan een ruim huis heeft gekocht,' zegt ze met een blik op de blinde muur. 'Om op je veertigste opnieuw als een student te gaan wonen...'

'Menig student zou jaloers zijn op al deze luxe,' zeg ik zo luchtig mogelijk. 'Moderner dan dit bestaat niet. Kijk maar: deze badkamer zou niet misstaan in een woonblad.' Ik neem Bridget op sleeptouw door mijn kleine woning. 'De keuken is voorzien van alle moderne apparatuur. Al eet ik zo vaak buiten de deur dat ik niet eens een keuken nodig heb.'

'En die prachtige steile trap die je moet nemen om je boodschappen naar boven te slepen helpt je om in conditie te blijven. Zo bespaar je ook op een sportschoolabonnement. Sorry,' zegt Bridget met een schuldbewuste blik. 'Ik zou blij voor je moeten zijn. Ik vind het alleen zo moeilijk om me bij Milans keuze neer te leggen.'

'Ik denk niet dat hij een keuze had.'

'Nee, waarschijnlijk niet.' Bridget tilt de kraanvogels op en kijkt om zich heen, waarschijnlijk op zoek naar een geschikte plek. Dan zet ze het beeld weer op de grond. 'Je bent veertig, Jill, en je moet opnieuw beginnen.'

'Veertig, maar nog lang niet dood. Kom, laten we mijn nieuwe zithoek keuren met een kop thee en bonbons van Puccini Bomboni erbij. Die zit hier trouwens ook in de buurt.' Ik geef haar een knipoog en loop naar de keuken om mijn vintage ogende ijzeren waterkoker uit een van de verhuisdozen te pakken.

Het is bijna negen uur als Bridget weggaat om naar haar riante villa in Almere te rijden, terug naar Reinout en hun comfortabele, geordende leven. Alleen op de bank in mijn nieuwe woning staar ik naar de vers geverfde muren en het glimmen-de aanrecht. De twee bronzen kraanvogels staan gracieus op de vloer bij de bank. Een nieuw begin. Op de een of andere manier had ik me deze dag anders voorgesteld, al weet ik niet

precies hoe. Ik pak mijn telefoon uit mijn tas en scroll door de lijst van mijn contactpersonen. Stuk voor stuk leeftijdsgenoten met een partner en kinderen die niet zitten te wachten op een spontaan afspraakje met een vrijgezelle vriendin.

Ineens voelt de stilte overweldigend. Met Bridget naast me was het heel makkelijk om te denken aan de nieuwe kansen die voor me liggen, in mijn eentje laat mijn opgewektheid zich langzaam maar zeker vervangen door heimwee naar vroeger. Ik kan dan wel denken dat ik Milans keuze accepteer en hem zijn geluk gun, maar ik zou nu niets liever willen dan de tijd terugdraaien en samen met hem op de bank zitten met een glas wijn en een kaasplank onder handbereik. Datgene wat drie maanden geleden nog heel gewoon was, voelt nu als een ander universum, het leven van een ander persoon.

Ik weet dat het moet slijten. Ik weet dat ik aan mijn nieuwe woning en aan de stilte zal wennen, maar op dit moment voel ik me gevangen in deze kleine ruimte. De innerlijke onrust die me overspoelt heeft een uiting nodig, maar de mogelijkheden zijn beperkt. De verhuisdozen moeten worden uitgepakt en ik zou een Billy-boekenkast in elkaar kunnen zetten, maar beide opties spreken me net zozeer aan als een tandartsbehandeling. Mijn wanhopige blik valt op het raam, waar nog geen gordijnen voor hangen. Het is december en pikkedonker, en in plaats van de blinde muur van het huis aan de overkant zie ik mijn eigen weerspiegeling in het glas. Een vrouw alleen op de bank, met lange haren die los over haar schouders hangen, en gekruiste benen. Ik kan niet zeggen dat dit een vrolijk beeld is. In een opwelling pak ik mijn tas van de bank, trek mijn jas aan en stap de deur uit.

‘Jill van Leeuwen in eigen persoon, wat een leuke verrassing, net voor sluitingstijd.’ Guido’s ogen lichten op als ik een paar minuten later zijn eetcafé binnenstap.

‘Jill Vermeulen. Sinds een paar weken officieel gescheiden.’ In een paar zinnen vertel ik hem wat er is gebeurd en zijn gezicht krijgt een sombere uitdrukking.

‘Wat vervelend om te horen. Ik maakte me al zorgen omdat ik je een poos niet heb gezien. Jammer genoeg niet ongegrond.’ Hij zwijgt en ineens voel ik de tranen achter mijn oogleden prikken. ‘Wat dacht je van een glas wijn en een bordje Koosjes kostje van de zaak?’ biedt Guido aan – zijn eigen, vertrouwde manier van troost.

‘Koosjes kostje klinkt als een antwoord op alle levensvragen.’

Glimlachend wijst Guido me naar een tafeltje bij het raam, waarna hij het bordje met GESLOTEN aan de deur omdraait. Het café is op dit tijdstip verlaten en Katinka moet thuis zijn, werkend aan haar boek. Ook Bryan is nergens te bekennen, een jonge vader die elk minuutje aangrijpt om bij zijn gezin te zijn. Ik pink een ongehoorzaam traantje weg en neem plaats aan de tafel waar ik afgelopen jaar zo vaak heb gezeten.

‘Zo terug,’ zegt Guido als hij een glas chardonnay voor mijn neus zet, waarna hij in de keuken verdwijnt. Door de volle, ronde smaak van de wijn ontspan ik een beetje. Enigszins blij dat ik niet in mijn appartementje ben blijven hangen kijk ik om me heen.

De zwarte plafondbalken herinneren aan de eeuwen dat het café al aan dit grachtje staat. Het glimmende koffieapparaat en de wijnkast achter de bar vertegenwoordigen de moderne tijden. Ik voel me niet meer eenzaam, alsof de gasten die hier door de jaren heen zijn geweest me gezelschap houden.

‘Weet je,’ zegt Guido als hij met twee bordjes in zijn handen uit de keuken verschijnt en op de stoel tegenover me plaatsneemt. ‘Je voelt je nu waarschijnlijk eenzaam en in de steek gelaten. Je denkt dat je verkeerde beslissingen hebt genomen, dingen niet hebt gemerkt die voor de rest van de wereld allang duidelijk waren. Misschien denk je zelfs dat het je eigen